

затвори на смъртний часъ очи ми и да хвърли шепъ пръсть на гроба...

Сълзы присъкохъ думы-тъ на стареца.

— Стоенчо, бързо рече Петръ, иди скоро и по-выкай чича си Юфча.

Стоенчо завчасъ тичешкомъ отиде и го доведе. Петръ безъ да губи время, разказа му нарѣдъ всичко както бѣше станало.

— Брате Юфчо, ные Станкѣ истарвахме, тѣй и Василевѣ-тѣ булкѣ, ты това вече знаешъ; нѣ азъ искамъ сега да ѣ истъргнемъ пакъ отъ душманскы рѣцѣ; ставашъ ли ми другаръ?

Юфчо мълчеше.

— Ты мълчишь, извика Петръ отчаянно, види ся че тебѣ не тя е ни грижъ за едни твоѣхъ роднинѣ, ты забравяшь чичо Юфчо, че тѣ на насъ ся надѣвать и отъ часъ на часъ за насъ поглѣдвать. Чичо! азъ щѣ ти ся моля, върви съ мене, азъ щѣ ти платѣ за сичко, токо послушай мя и дойди съ мене.

Нѣ Юфчово-то сѣрдце никакъ ся не смиляваше, той мысли чи има по ближны: жена, чада, братья и не може да остави.

— Въ едно таково время, Петре, рече той, сѣкъй трѣба да мысли за себѣ си.

— Ты, не щешъ?! Нека бжде тѣй, крѣсна Петръ,